

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р4 г 8/2025
27.11.2025. године
Београд

Врховни суд, судија Драгана Маринковић, у поступку заштите права на суђење у разумном року предлагача Опште болнице „Analife“ са седиштем у Земуну и АА из ..., које заступа пуномоћник Стана Младеновић, адвокат из ..., одлучујући о приговору предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног суда Рев 10371/24, дана 27.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснован приговор предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног суда Рев 10371/24.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагачи су 08.09.2025. године, поднели Врховном суду приговор ради убрзања поступка у предмету Врховног суда Рев 10371/24, указујући на укупно трајање поступка и да о посебној ревизији предлагача која је изјављена против другостепене пресуде није одлучено до подношења приговора, са предлогом да се приговор усвоји и утврди да је предлагачима у наведеном предмету теже повређено право на суђење у разумном року, да се наложи поступајућем судији да најкасније у року од 15 дана донесе одлуку о посебној ревизији, као и да се предлагачима накнаде трошкови за састав приговора.

Одлучујући о приговору предлагача за убрзање поступка на основу чланова 7, 9. и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/2015 и 92/2023), Врховни суд је утврдио да је приговор неоснован.

На основу електронског извештаја писарнице Врховног суда утврђено је да је предмет Првог основног суда у Београду П 36180/2021 са предметом Апелационог суда у Београду Гж 4401/2023 достављен Врховном суду дана 15.05.2024. године и заведен под пословним бројем Рев 10371/2024. Поступак је у конкретном предмету покренут иницијалним актом – тужбом 13.06.2018. године. Према наводима приговора првостепени суд је најпре донео пресуду П 9743/18 од 03.09.2020. године, којом је тужбени захтев тужиле одбијен у целини и која је након изјављене жалбе укинута и предмет враћен истом суду на поновно суђење решењем другостепеног суда Гж 385/21 од 28.04.2021. године. Затим је првостепени суд донео пресуду П 36180/21 од

18.05.2023. године којом је делимично усвојен тужбени захтев тужиле и која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4401/23 од 21.12.2023. године, док је решење о трошковима поступка преиначено. Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени (предлагачи) су изјавили посебну ревизију дана 21.03.2024. године. По извештају судије известиоца у предмету Врховног суда Рев 10371/24, након закљученог боловања судији известиоцу 14.11.2025. године, предмет је изнет на седницу већа 26.11.2025. године и са одлуком је предат Одељењу судске праксе. Предмет се према извештају писарнице Врховног суда на дан 27.11.2025. године налази у служби коректуре суда, што значи да је поступак експедовања предмета из суда у току.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Имајући у виду наведену законску одредбу у контексту утврђеног, Врховни суд налази да предлагачима није повређено право на суђење у разумном року узимајући у обзир укупно трајање поступка, односно анализирајући рокове различитих етапа поступка које се само по себи не може оценити претерано дугим. Европски суд за људска права је кроз своју праксу утврдио оквирно време трајања суђења у различитим инстанцама изражавајући мишљење да је у границама разумног рока двостепени судски поступак који траје пет година. Тужба у овом предмету поднета је 13.06.2018. године и поступак је правноснажно окончан пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4401/23 од 21.12.2023. године. Чињеница да о посебној ревизији предлагача која је изјављена против другостепене пресуде није одлучено до подношења приговора за убрзање поступка сама по себи не указује да је предлагачима повређено право на суђење у разумном року, имајући у виду да је о ревизији предлагача одлучено у седници већа 26.11.2025. године и да је предмет са одлуком предат коректури суда 27.11.2025. године ради отправљања из суда. Зато не стоје разлози за усвајање приговора и налагање предузимања процесних радњи које делотворно убрзавају поступак у циљу његовог окончања у смислу члана 11. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

На основу изнетог, Врховни суд је одлучио као у изреци, а о приговору је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова на основу члана 7. став 5, наведеног Закона.

Предлагачи нису успели у поступку за заштиту права на суђење у разумном року, па немају право на накнаду трошкова поступка на основу члана 153. Закона о парничном поступку у вези са чланом 30. Закона о ванпарничном поступку.

Судија
Драгана Маринковић, с.р.

ПРАВНА ПОУКА:

Против овог решења предлагачи
имају право жалбе Врховном суду
у року од 8 дана од дана пријема решења.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић